

Літо поволі до осені йшло,
Сонце уже не палило, а гріло,
Мирно лежало в долині село,
Море штормами іще не гриміло.

Лагідно, тепло і тихо було
Солодом серпня привілля п'янило.
Срібно бриніло чаїне крило,
Біле вітрило за обрій манило.

Ночі в любові минали, а дні
Плескотом весел затоку будили.
Ми раювали на дачі одні,
Вірші читали і юшку варили.

Душу душа розуміла без слів,
Тіло жагуче тягнулось до тіла.
Я так нікого іще не любив,
Ти так нікого іще не любила.

Дивна стояла над світом блакить,
Щастям кохання впивалося наше.
Місяць на морі пролинув як мить,
Пам'ять про нього лишилась назавше.
